

PRICE

Ja sam običan rad

*Dobitnik nagrade Vladimir Nazor, 28-godišnji glumac **Ugo Korani**, neobičan je predstavnik svoje generacije jer nije prisutan na društvenim mrežama, ali poput većine osviještenih mladih intelektualaca - odvaja smeće, vozi bicikl i ponosan je na skromno naslijeđe svojih roditelja*

tekst SRDAN SANDIĆ
fotografije BILJANA BLIVAJS/CROPIX

U rasponu od godinu dana Ugo Korani je na sceni matičnog mu kazališta ZKM iznio dvije kompleksne uloge - Dimitrija Fjodoroviča Karamazova/Kartašova u predstavi "Braća Karamazovi" u režiji Olivera Frljića i Jermolaja Aleksejeviča Lopahina u predstavi "Višnjik" u režiji Ivana Popovskog - opravdano dobio nagradu Vladimir Nazor i postao jedan od najmlađih dobitnika tog uglednog priznanja.

- Nagrada me, naravno, oduševila i usrećila te sam si odmah dao u zadatak pročitati još više djela iz Nazorova opusa, uz "Velog Jožu" i "Krvave dane". Mislim da mi je nužno ponoviti to gradivo. A što se nagrade tiče, ne mogu umanjiti zaslugu Olivera Frljića koji me vodio kroz "Karamazove", kao ni Popovskog koji me vodio kroz "Višnjik". Ovaj Nazor je, zapravo, nagrada cijelom timu - govori ►

nik u kulturi

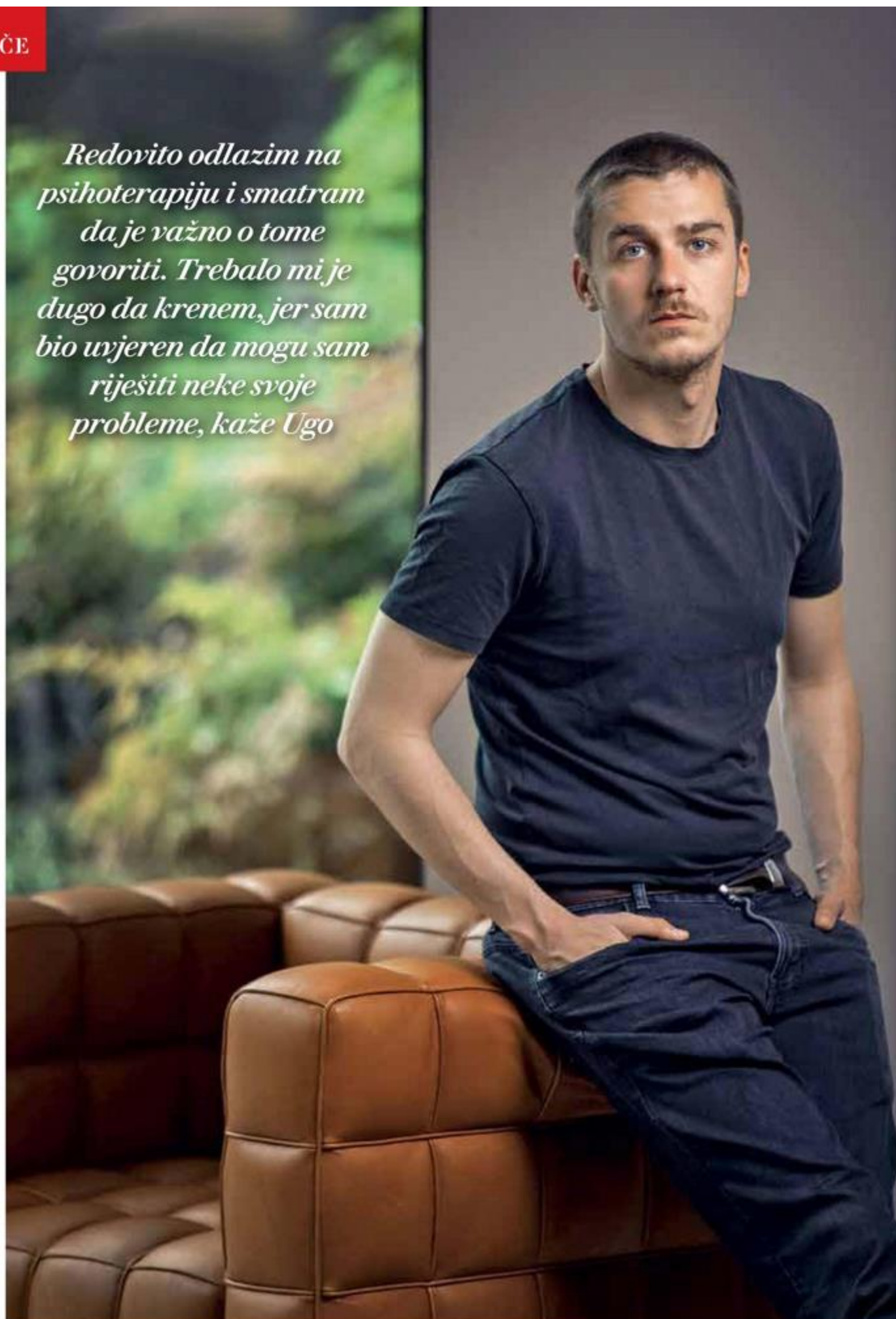

PRIČE

Redovito odlazim na psihoterapiju i smatram da je važno o tome govoriti. Trebalo mi je dugo da krenem, jer sam bio uvjeren da mogu sam riješiti neke svoje probleme, kaže Ugo

SNIMLJENO U SHOWROOMU TRIKA

Predstave s kojima je zaslužio nagradu Vladimir Nazor - 'Braća Karamazovi' (desno) i 'Višnji' (desno dolje)

FOTOGRAFIJE: MARKO ERCEGOVIĆ (2)

28-godišnji glumac, kojeg smatraju jednim od najperspektivnijih glumaca Hrvatske, a možda čak i regije. Kritika ga obožava, publika mu redovitim ovacijama iznova daje potvrdu da je to što radi - izvrsno i istinoliko. Za razliku od većine svojih vršnjaka, on nema profile na društvenim mrežama, ne koristi platforme samoprezentacije za dodatnu zaradu, no - ne osuđuje one koji to rade.

To zasigurno ima veze s njegovim karakterom, introvertiranošću, zbog koje smatra da privatni život nije "na prodaju". Nerado daje intervju, tako da ga nije bilo lako nagovoriti na ovaj razgovor: kaže da ne želi biti medijska ličnost ni zvijezda, jer gluma je posao kao i svaki drugi.

Rođen je u Puli u obitelji bez umjetničke tradicije, kakva je prisutna kod mnogih naših glumaca. Taj takozvani pedigree nerijetko je tek opravdanje za nepotizam - dobivanje poslova preko veze, direktne upise u umjetničke škole... Ugo Korani toga je lišen. Otac je umirovljeni ugostitelj, a majka odgojiteljica, no oboje su - zajedno sa sedam godina starijom sestrom - svesrdno poticali njegov interes za glumu. Logičan nastavak tog interesa bio je upis na zagrebačku Akademiju dramske umjetnosti, gdje je od prvog dana pokazivao ozbiljnost i poštivnost u kombinaciji s talentom. A obiteljska podrška ima i svoje humorne aspekte.

- Mama je jednu moju predstavu došla gledati dva puta. Rekla je da je prvi put samo gledala što ja radim pa je shvatila da uopće ne zna o čemu je bila radnja. Moja je obitelj zapravo potpuno nekritična prema mom radu - priznaje Ugo.

Pitamo ga - što povezuje ta dva lika zbog kojih je dobio najprestižniju nagradu iz kulture.

- Mislim da ih povezuje nesreća, koja je uvjetovana nemogućnošću pripadanja. Lopahin nigdje nema svoje mjesto: nije ga imao kao dijete dok je bio kmet, a nema ga ni sada kada se obogatio. Ostao je isti mali seljačić, glupan kakav je bio i prije. Mitja Karamazov također ne zna koje mu je mjesto i vrti se između opcija. Zanimljivo je i da obojica imaju problem s ocem, ali i posve

drukčiji odnos prema novcu: Mitji je novac poput namještaja, a Lopahin je konkretan i razuman sa svojim planovima. Na neki način parcelizacija imovine koju je Lopahin htio izbjeći upravo se događa u Istri. Ako želimo pravilno čitati, svaki tekst ima svoju referenciju u stvarnosti. U tom smislu ga ne bih, kako je to kritika voljela, uspoređivao s našim tajkunskim skorjčevima, iz stvarnog života. Emotivno su obojica osakaćeni, ne znaju gdje udaraju - objašnjava mladi glumac, koji studiozno istražuje ljudske priče i karaktere prije nego što ih postavi na sceni. Pitamo ga je li ta povezanost s likovima ostavila traga i na njemu, iskristalizirala možda i neku njegovu emotivnu osakaćenost?

Redovito odlazim na psihoterapiju i mislim da je važno o tome govoriti, što, doduše, nisam smatrao prije nego što sam otišao na prve sate. Trebalo mi je dugo da krenem jer sam bio uvjeren da određene potrebe i probleme mogu sam riješiti. Čovjek to i može sam, većinu toga, ali mora biti dobro i mora biti osnažen kada ulazi u različite životne ringove. Nije mi se puno puta u životu dogodilo da sam s nekim, kao sa psihoterapeutom, mogao biti toliko iskren i svoj. Svatko slaže sliku o sebi onako kako misli da drugima paše, pa očekuje

da će nas prema toj slici drugi voljeti. Za sebe mislim da sam prosječan i uvjeren sam da je to sasvim OK. Prosječnost je u suštini - izvrsna. S druge strane, svatko od nas je na nekoj razini iznadprosječan - govori Ugo Korani, koji od sebe uvijek mnogo očekuje, pogotovo prije ulaska u nove projekte. U ZKM-u je dosad uvijek dobivao dobre prilike jer to je, kaže, "siguran prostor za cijeli ansambl" pa nije ni bilo puno projekata koji mu se nisu dali raditi.

U Zagrebu živi u podstanarskom stanu blizu Kvatrića, omiljeno prijevozno sredstvo mu je bicikl i duhovito dodaje da redovito odvaja smeće. Trenutačno snima TV serijal, što mu je posve novo iskustvo, koje ga istodobno uzbuđuje i plaši.

- Nisam siguran da ću se moći gledati na ekranu. Strah me je trenutka kad ću shvatiti da sam nešto mogao napraviti bolje ili barem drugačije - govori Ugo, koji za sebe kaže da je povremeni "tremaroš". Kroz rad u kazalištu postao je svjestan da si mora pronaći "osigurač" kako ga trema ne bi preuzela, a u privatnom životu ti osigurači su mu - obitelj i prijatelji.

Uzor u radu mu je, kaže, Roberto Benigni, Oscarom ovjenčan talijanski glumac i redatelj, jer "diše i živi neposrednost i ljudsku skromnost".

- U jednom je intervjuu rekao da je posebno zahvalan svojim roditeljima jer su bili siromašni, a upravo to mu je bio najveći dar. Moji roditelji također pripadaju, uvjetno rečeno, srednjoj klasi, šljakeri su koji cijeli život samo rade. Puno toga sam naučio od njih i iz njihovih života, pa se i ja osjećam, kao što dramaturg Goran Ferčec kaže, kao radnik u kulturi. Ovaj je posao u doslovnom smislu krvav. Naš radni dan dugo traje, nakon dnevnih proba od šest smo ponovno u priprema i predstava kreće. ZKM je kao neka mala komuna u kojoj svi pripadamo jedni drugima - govori Ugo Korani, koji u slobodno vrijeme trenira jer tako svoje glumačko tijelo održava na razini zadatka. No, priznaje da mu je od treninga uvijek draži dobar film i - čips.

Kuhinji u posljednje vrijeme pridaje nešto više pažnje - iako je svjestan da zdravo u pravilu znači bitno skuplje pa zdrava prehrana otvara to uvijek kontroverzno - klasno pitanje.

Na pitanje kako vidi trenutnu društvenu sliku Hrvatske, poetski odgovara:

- Danas pada kiša, hodaš ulicom, na cesti je lokva i vozač, koji je vidi, u najvećoj brzini projuri autom preko nje i zalije te. Eto, tako ja vidim društvo danas. U najgorem slučaju vozač toga nije svjestan, a u najboljem se još i nasmije jer te zalio. ■